

Lagneía

V zemi Eterein jako by nikdy nepřestávalo pršet. Oceány trávy se v prohlubních a rozsáhlých nížinách mění v mokřady, v nichž se zelená stébla vlní pod hladinou jak chaluhy. Z okapů zájezdního hostince crčí proudy vody, zrovna jako ze všech ztěžklých větví borovic v hlubokém lese, obepínajícím stavení ze tří stran.

První ke dveřím hostince přistoupí vyšší muž s loveckou čapkou. Za ním se plouží dva unavení kumpáni s mrtvým srdcem na oštěpu.

„Požehnaný večer,“ zahaleká jejich vůdce ve ztichlém hostinci a smekne čapku.

Před majitele hospody, vousatého Eugena, nechá složit úlovek.

„Dneska jsme ho ulovili. Když nám z něj uděláte večeři, zbytek masa si můžete nechat, my si vezmeme kůži. Umí to váš kuchař vůbec dobře stáhnout?“

Eugen kývne hlavou, muž se spokojeně zašklebí a vytáhne pár mincí.

„Tohle je za pití.“

Za chvíli trojice sedí za stolem, na nějž Eugen staví škopky s pivem. Nejvyšší z lovců, Sebastian, jako první pozvedá mok a při následné srážce vyšpláchne pěna na stůl i na podlahu.

August, mladý kuchař, má náhle plné ruce práce. Spolu s mladou pomocnicí Doris stahují srdce a porcují nejlepší kusy masa, zatímco zbytek odkládají k nasolení. Velký a na kuchaře až překvapivě atleticky stavěný August se doslova tyčí nad subtilní, poněkud bledou a vždy zádušně mlčenlivou Doris. Občas kuchařovy ruce ustanou v práci, jak se zapomíná při pohledu na její štíhlé bílé prsty, po nichž teče šťáva ze syrového masa.

Teprve když dají maso péct a kořenící směs je již připravena, může se August na chvíli stavit do výčepu, kde se mu málem při pohledu na Sebastiana zastaví dech.

„Ty jej snad znáš?“ zamručí Eugen, když zachytí jeho pohled

Neodpoví, ale hostinský má pravdu. V rychlosti proběhnou kuchaři hlavou všechny těžké chvíle, které mu Sebastian připravil, když byli mladí vesničtí kluci. Lovec přitom párkrát pohlédne jeho směrem, zdá se však, že Augusta nepoznal. Proč také? Dravci nenosívají v hlavách obrazy svých kořistí.

* * *

K večeru, když lovci hodují na pečení a připití začínají zpívat, vstoupí do lokálu, chabě osvětleného plameny svíček, další postava. Stáhne promáčenou kapuci, uhladí si lemy rudočerných šatů a rozhlédne se. Havraní vlasy, přísně učesané do komplikovaného drdolu nad elegantní šíjí, pohlcují i tu trochu světla, co v lokálu je. Oči až uhrančivě krásné ženy jsou snad temnější než bezměsíčná noc a August, jenž právě vzhlédl od utírání pultu, jako by se v nich topil.

„Chce se také najíst,“ říká Eugen, když se od nového hosta vrátí. „Ale ptá se, jestli k tomu masu kuchař umí omáčku.“

„Jdu na to,“ odvětlí August, konečně od příchozí odtrhne oči a vrátí se do kuchyně, kde tichým slovem, jako by se na ni bál mluvit hlasitěji, požádá Doris o čištění kořenové zeleniny, zatímco sám jde připravit vývar.

* * *

„Prý chce mluvit s kuchařem,“ řekne Eugen a Augustovi se na okamžik zatají dech.

Žena si otře rty a z přísného obličejce na něj pohlédnou temné oči.

„Tu omáčku jsi dělal ty?“

„No... ano, madam. Já.“

„Chutnala mi,“ řekne, konečně se trochu pousměje a protáhne na dubové lavici jako kočka.
„Jak se jmenuješ?“

„August.“

„Lagneía,“ řekne ona, s vrozenou elegancí šlechtičny si stáhne jezdeckou rukavici a podá mu ruku k políbení.

Když se od ní vrací, Sebastian, který je s kumpány zrovna v nejlepším, náhle udeří o stůl pivem a vykřikne: „No, vždyť to je August! Auguste!“

Hned k němu přiskočí. Kumpáni se smějí, oči živě těkající z jednoho na druhého.

„To je přece August od koní,“ řehotá se Sebastian. „Tlustý August! Jak jsme ti to říkali? He? Vzpomínáš si? Močka?! Co ty na to, pamatuješ?!“

Augustovi zapraští v kloubech pěstí, ale sám niterně tuší, že u jejich sevření zůstane. Ano. Moc dobře si vzpomíná na krutého Sebastiana a jeho bandu. Jak mu dávali různá jména, házeli po něm trsy hlíny, podkopávali mu nohy a smáli se, když se zase zvedal z bahna.

„Auguste!“ zavolá Eugen, kterého při zvedání těžké bečky přes práh začala bolet záda, a oslovený kuchař jen mlčky obejde Sebastiana, pořád volajícího urážky.

* * *

Tma, prostoupená hukotem rozvodněných řek a šuměním kapek v kapradí, stále houstne. Některé svíčky v lokále již vyhořely. August je obchází, vyměňuje a zapaluje čerstvé knoty. Světlo plamenů dopadne zas na tvář záhadné cizinky. Je v lokále sama, protože Sebastian i další muži se už odebrali do zaplacených postelí v prvním patře hostince.

„Auguste,“ ozve se tichý hlas a jeho ruky, již přidržuje hořící svíčku nad vyhaslým knotem, se na okamžik dotknou její prsty. „Mám chuť na dezert. Zvládneš mi ještě něco připravit?“

Nervózně si odkašle. Chtěl již uklidit a jít spát, ale cítí, že nedokáže odmítnout.

„Překvap mě,“ jsou poslední slova, s nimiž jej propustí do kuchyně.

Vytahuje ze spíže smetanu, cukr i ovoce ze vzdálených krajů a též seschlé lusky z exotické rostliny.

„Děláš jižanský dezert?“ špitne Doris, utírající poslední kousky nádobí, a August sebou trhne, protože si jí v zamyšlení skoro ani nevšiml.

„Jo,“ hlesne. „To je v pohodě. Zvládnou to sám.“

„Jak myslíš.“

Doris zívne a pomalu, jako by již snila, odchází do své komůrky.

Krystalky cukru se třpytí ve svitu svíček a August ztrácí pojem o čase. Konečně má chvíli, aby od náročného receptu vzhlédl, promnul unavené oči a pohlédl skrz okno na temný okraj promáčeného lesa. V hluboké tmě venku je cosi nepřirozeného. Ani po otevření okna a přitáhnutí si svícnu slabé světlo plamínků nepronikne až ke stromům.

A přece mezi groteskně zkroucenými těly borovic začíná po chvíli rozpoznávat něco, co by snad mohly být dvě lidské siluety. Jedna patří již dospělé ženě, byť drobné. Snad Doris? Pohlédne na dveře k její komůrce, za nimiž přepokládal, že bude mladá pomocnice oddechovat ze spánku. Co by dělala v černém lese, kde z každé jehličky crčí voda?

August přimhouří oči. Druhá silueta je záhadou, neboť jako by patřila ještě nedospělé dívce, o hlavu a půl menší než Doris. Zdá se, že spolu mluví, ale hlasy zcela zanikají v hukotu vody v okapech, na římsách i ve větvích stromů.

Dezert je hotov a August, zmaten a s mrazivým pocitem v zátylku, zavírá okenice. Chvilí váhá, jestli nakouknout k Doris škvírou ve dveřích, ale než dojde ke klice, tak se mu celý výjev zdá jako bdělé snění vyvolané unavenou a emocemi zmítanou myslí.

„Je to skvělé,“ usmívá se Lagneía a August nemůže odtrhnout oči od jejích krvavě rudých rtů, které se vši elegancí svlékají stříbrnou lžičku z bílých porcí smetanového zákusku. „Děláš si to někdy jen tak pro sebe? Pro radost?“

„Ne, to ne,“ ušklibne se nejistě. „To by byla škoda.“

„Takže vaříš cestujícím obchodníkům lahůdky a sám pak večer obíráš kosti? Pojd' sem, přece to nemůžu jíst sama...“

Nastaví mu lžičku, jež je zase vrchovatě plná.

„To ne... nemůžu takhle...“

Temným očím se opět nedá odmítnout. August si bere lžičku a polyká sousto. Ze skoro transu, do kterého upadá, jej vytrhne příchod Sebastiana, který pouze v nohavicích a spodní kytlici usedá za stůl.

„Tvůj starý známý,“ kývne Lagneía a přitáhne si Augusta o něco blíže. „Vím, že pořád myslíš na to, jak se k tobě předtím choval. Copak se mu nepostavíš?“

Její vůně i slova mu zatočí hlavou a když pak je u Sebastiana a ten jej prosí o nějaký vývar na usnutí, nyní docela slušně, jako by opět zapomněl, s kým mluví a komu se tak krutě ještě večer vysmíval, August jako by náhle procitl ze snu a vzkypí v něm žluč.

„Nic už nedostaneš,“ řekne rázně a pohlédne ostře Sebastianovi do tváře. „Hovado!“

Ten se nejdřív lekne a pak, jako by si vzpomněl, v jaké neúctě Augusta vždy choval, se začne rozlíceně zvedat z lavice. Nenarovná však ani záda a hned si to rozmyslí. August je mnohem

větší a silnější než dříve a po spíše oplácaném chlapci v něm nezbylo nic kromě vystrašených očí, ty však nyní nejsou plny strachu, ale naopak z nich srší hrozba.

„Hele, Auguste...“ vysouká ze sebe lovec náhle, nečekaně podoben zkroušenému zvířeti. „Víš, tehdy jsme byli děti. Je to už dávno. A omlouvám se i za to, jak jsem si tě dneska dobíral. Chápej, člověk si trochu vypije a potká starého známého...“

August, aniž by se přestal tvářit výhruzně, shrábne ze stolu dvě mince a jde postavit konvici nad oheň. Vývar z heřmánku, horké vody a dvou až z paty vytažených plivanců nese rozespálemu Sebastianovi a pak se opět, jako přitahován neznámou silou, vydá k cizince.

„Je to dobrý pocit, ne?“ usměje se ona a náhle vstane. „Chtěla bych vidět kuchyň, ve které děláš svá umělecká díla.“

„Tak dobře.“

Potichu, jako by se bál, že se probudí Eugen a uvidí je, vede ženu do větší bílé kuchyně. Na kamenném oblouku pece dohořívají malé špalíčky svíček.

„Co tě ještě trápí?“ řekne hlasem, který jako by se mu dostával do hlubších vrstev vědomí.

August ukončí svůj naivní monolog o vybavení kuchyně.

„Ukaž,“ pokračuje Lagneía, jde blíž a bere si jeho dlaně do svých. „To nejsou ruce kuchaře, že ne? Řekni mi, čím jsi chtěl v životě být?“

Na Augusta vše náhle dolehne, jako by to byla špína ukrytá ve stojatých vodách blízko dna řeky, kterou omamně vonící cizinka rozvířila převoznickým bidlem. Hořce si vzpomene na pocit, který cítil, když v pěsti svíral meč, a očima bloudí vyhýbavě po místnosti, když začíná mluvit.

„Studoval jsem Akademii válečnických umění na Bluyské hoře. Mého otce, rychtáře, to stálo skoro všechny peníze, co našetřili on i jeho otec. Myslel jsem, že vyniknu. Všichni si to mysleli.“

Protře si oko a hlas mu ztěžkne.

„Nikdy se mu už nebudu moct podívat do očí. Nemůžu se do nich podívat ani sám sobě... Po roce jsem musel z té školy odejít.“

„Proč?“ zeptá se Lagneía skoro konejšivě.

August rozhodí rukama.

„Já nevím. Dlouho jsem si namlouval, že tam byli hlupáci, že o boji stejně nevěděli nic a učili se piruety a celkově tancování s mečem a že jsem prostě nezapadl. Ale už vím, že jsem jen obelhával sebe, abych se chránil před pravdou. To já jsem nabyl mylného pocitu, že na to mám. Hodně jsem zesílil... od té doby, co si mě dobíral on, Sebastian, a další. Často jsem se pral, v hospodách, na vesnických zábavách a tak. Přepřal jsem každého, i když se Sebastianem jsem se nikdy nebil, protože před ním jsem byl pocitově vždy znovu zase ten malý tlustý kluk, jestli tomu rozumíš... No, každopádně jsem si myslel, že ta bojovnícká škola bude něco pro mě. Že si mě budou najímat do válek, že budu nakonec vojevůdcem, že mi bude svět ležet u nohou a život bude jedno velké dobrodružství.“

August mávne hořce rukou a přejde místnost z jednoho konce na druhý.

„Byl jsem dost silný, to jo, ale taky neohrabaný. Všichni ti synáčci ze šlechtických rodů měli nějaké učitele šermu od chvíle, kdy se prakticky naučili chodit. Uměli se už pohybovat. Mně se pletla noha přes nohu, pořád jsem tu zbraň držel špatně, kroky byly špatně, reflexy pomalé... Všichni ti hubenější šlechticové měli ze mě legraci. Každý mě porazil. I ten Ludwig, rozmazlený posera s malým knírkem, který se bál bouřky a stěžoval si, že jsou postele moc tvrdé... i ten mě uměl porazit jako nic, jenom se tak zatočil na té patě a...“

August luskne prstem a smutně se usměje při uvědomění, jak dlouho už potřeboval tohle všechno dostat nahlas ze sebe.

Lagneía přistoupí tak blízko, až cítí její teplý dech, který mu připomene drcené lístky růží.

„Možná ale v opravdovém boji nepotřebuješ ty jejich otočky na patě,“ řekne mu skoro šeptem. „Tak nebudeš ladným šermířem, ale copak jsi to někdy chtěl? Chtěl jsi, aby ti svět ležel u nohou. Aby ti lidé leželi u nohou. Muži i ženy. To přece stále může být tvá budoucnost.“

„O čem to mluvíš?“

„Tam vedle je jeden, který by ti měl teď lehnout k nohám a prosit o odpuštění.“

„Ne, to ne,“ zasměje se August hořce. „Opravdu tady nebudu rozpoutávat...“

Lagneía jej nenechá větu doříct.

„Já myslím, že bojovníka neurčuje rychlost, s jakou udělá fintu. Ale jeho rozhodnutí. Jak ses cítil, když ses mu postavil? Běž tam a dovrš to! Udělej to, čeho ses i jako silný rváč pořád bál. To, na co jsi chtěl sbírat odvahu dlouhé roky! Máš to v sobě, ale nevíš o tom.“

August už neodpovídá, jen se dívá na ni a na dveře a pak se náhle napřímí, zanechá ženu v kuchyni a prudce vstoupí do lokálu, kde se k Sebastianovi mezitím přidal další rozespálý kumpán. To však Augusta netrápí. I kdyby jich bylo deset...

„Dal bych si taky ten výva...“ začne kumpán, ale Augustova tvář, stažená do vlčího šklebu, jej zarazí.

„Jdeme ven,“ zavelí, jako by dávno byl tím slavným vojevůdcem.

„Auguste, přece jsem se omluvil, kamará...“

Rázně přistoupí k sedícím mužům a plivne Sebastianovi přímo do tváře.

„Tohle si myslím o tvé omluvě.“

Než se dvojice vzpamatuje, je již August před hospodou na bahnitém plácku, kde zapaluje pochodeň a pokládá ji do železného koše.

„Měls tu omluvu přijmout, teď chcípneš,“ štěkne Sebastian, sotva se objeví před vchodem, on i kumpán lovecké tesáky v rukou.

August mlčky vyprostí těžký kalač ze špalku, do něž byl jím samým toho rána hluboko zaražen po našťipání všeho dříví.

„Na to stejně nemáš koule,“ ukáže Sebastianův kumpán tesákem. „Můžeš mít větší svaly, ale uvnitř jsi ta stejná kravská močka jako tehdy!“

August prudce skočí dopředu, udělá dva kroky a navzdory tomu, jak otočky vždy nenáviděl, udělá teď jednu z nich. Za její provedení by jej sice mistři nepochválili, ale přece mu perfektně poslouží, aby odsekl kus masa ze Sebastianova krku. Krev ztropí bláto a strašně chroptící lovec s krví bublající v ústech se skácí svému příteli pod nohy. Vyděšený lovec o umírajícího klopýtne a August mu rozšafnou ranou zarazí sekeru do mozku.

Na plácku, jenž ve světle pochodně připomíná spíš místo podlé vraždy, se cítí jako rytíř na slavném bojišti a ke svému překvapení pocítí nade vším tím obrazem násilí slabé šimrání v podbříšku. Ani nepřemýšlí nad důsledky toho všeho, nechává těla ležet tam, kde spadla, a vrací se do hostince.

Když jde stinným lokálem, zaslechne na okamžik tiché hlasy z Eugenovy přízemní pracovny, v níž majitel hospody tolik večerů proseděl nad účetními knihami. Jako by tam nyní tiše hořekoval, zatímco jej vždy v odpovědi utěšuje ženský hlas. Je tam snad Lagneía? Nebo Doris? Ale hlas zní hlubší než od obou z těchto žen a zdá se také patřit dámě mnohem starší.

Jen chvíli, stále rozpálen bojem, poslouchá August u dveří. Pak si promne spánky, pokusí se podivné hlasy v mysli zatlačit a vyrazí podél beček s pivem do bílé kuchyně, kde jsou již pouze vyhořelé svíčky a zbytek její vůně. Lagneía se přesunula do menší černé kuchyně, ve které velké ohniště slouží částečně i k topení v obou kuchyních. Široká deska stolu je místy umazaná od masa, které zde August či Eugen občas porcují, a nad ní visí sada nožů s velkým sekáčkem.

„Zvítězil jsi,“ konstatuje pochvalně cizinka.

Jako by si ani nevšimala, že je celý od krve, docela klidně jej obejde a opře se o stůl.

„Ale cítím, že ti pořád něco chybí.“

August zhluboka vydechne a opře se o zeď. Ano, něco chybí. Nadšení z triumfu opadlo a katarze, na kterou si myslel, že čeká tolik let, se nedostavila. Vybaví si znovu scény z dětství, kdy na něj Sebastian s ostatními kluky útočili, ale náhle spatří i něco jiného: sebe – malého, nejistého – a zamilovaného chlapce, který se blíží ke střapaté světlovlásce, moc dobře si vědom své nevýraznosti, ale přece odhodlán to zkusit. Odmítá jej a v něm se jednou pro vždy láme jakékoliv pravé odhodlání. Sebastian a ostatní vidí, jak jej odstrčila, a smělému pokusu zakřiknutého chlapce se začínají smát, což jim vydrží i další dny a měsíce. Smích se mění v krutost. Krutost v neviditelný šrám někde hluboko v něm, který se nikdy nezahojil.

Teď už chápe. Za snem o válčení a o vítězstvích, za přáním být nejlepším z mužů, nakonec snad vždy v tichosti byla touha po ženách. Za tužbou být pravým opakem zbabělce vězela touha být pravým opakem panice.

Lagneía k němu přistoupí zády.

„Pomůžesh mi?“

Jako by četla myšlenky. Augustovy prsty začnou rychle rozvazovat tkanice držící pohromadě svrchní část oděvu. Šaty sklouznou ke špinavé zemi jak utržená standart. Když

k zemi klesá i spodní vrstva a Lagneía se otáčí, pouze obutá do vysokých kožených bot, August, který cítil již od zmasakrování lovců přival vzrušení, si náhle uvědomí krev pulzující ve spáncích a erekci v kalhotách.

Lagneía roztáhne nohy a on, zmazán krví zavražděných, přikročí k ní.

* * *

Tma pomalu řídne a skrz mokré stromy občas na hospodu dopadne paprsek ranního slunce. Okenní tabulky v Augustově komoře se lesknou jak tající krápníky.

„Pořád jakýsi střípek chybí, že ano?“ ozve se z lože Lagneía.

„Hm.“

Sedí na blyštivém okně a kreslí prstem po oroseném skle.

„Já vím, co to je,“ řekne zas moudře i svůdně znějícím hlasem, který se mu zavrtává do morku kostí. „Ale ty to taky víš, nemám pravdu?“

Jako by na zadýchaném skle, po němž maluje prsty, viděl zase sebe jako malého chlapce a před sebou tu holku s vlasy barvy chmýří roztrhaných kuřátek.

Lagneía se přitiskne k jeho ramenu a promluví zas polohlasem.

„Celé ty roky jsi netoužil jen po jakékoliv ženě. Toužil jsi po nevinnosti a čistotě. Po něčem prchavém a prostém, co bys mohl chytit a vzít si pro sebe. Že je to tak? Řekni mi... po čem prahneš od té doby, co se tě zde ujali, abys nad hrncem zapomínal, čím jsi chtěl být? Co tě tu drží nad vodou? Na koho myslíš, když zhasneš svíčku a dotýkáš se pod peřinou sám sebe?“

August chce vyčíst z její tváře jméno, které už dávno zná.

„Ano. Chceš ji. Musíš ji mít! Teprve tím to všechno završíš, tím minulá noc dostane smysl.“

„Ano,“ řekne August mráкотně, podoben stroji bez vůle či zvířeti zmítanému amokem pudů.

Cizinku obejde, ale přece ji v duchu jako vedoucí hlas stále nese s sebou, procházejí krátkou chodbou, v níž potkává hostinského Eugena, který má oči prázdné zrovna jako August a shrbená ramena svědčící o hluboce vkořeněném pocitu životní tragédie. Stěží si navzájem věnují pozornost a stejně tak se dlouho nezastavuje August před dveřmi od Dorisiny komůrky,

za nimiž jako by se kuchařská pomocnice bavila s nedospělou dívkou, ke které hovoří nejdříve omlouvavě, ale pak náhle tvrdě a útočně.

Když do místnosti vrazí, je tam Doris opět sama, obličej mnohem bělejší než jindy, v očích strach.

„Auguste, ne! Má nad tebou moc! Nejsi to... ty...“

Neposlouchá ji a zarývá prsty se zaschlou krví do alabastrových ramen, jež měl celé ty roky za něco posvátného a nedotknutelného. Jako by spadl nějaký závoj klamu. Natrhává jí vepředu bílé šaty. Tiskne rty na štíhlý krk, jako by z něj chtěl vysát všechnu životní sílu.

K sobě přijde náhle, když jej něco ostře zaštipá v nose. Jako by se probouzel ze snu, když se odtahuje od Doris a sleduje mazlavý černý kouř přicházející dveřmi.

„Hospoda hoří!“ vykřikne Doris a táhne Augusta, který se nechá náhle vést jako dítě, ven.

Teprve v lokále se jí vytrhne.

„Lagneía!“ zašeptají jeho seschlé rty a otočí se směrem zpět. „Musím pro ni!“

„Ne!“ křikne Doris a natáhne se po něm, on se však vysmekne a zmizí mezi rostoucími plameny, jež šplhají po dřevěných sloupech a v pekelných vlnách oblizují zdobený strop.

August mívá maniakálně se smějícího Eugena u sudu s olejem, jenž vprostřed vlastní hospody, kterou si sám zapálil, ani snad nevnímá, že mu vzplála záda a celý bok, ale je ponořen do vnitřní úlevy a cítí, že je konec jeho starání se, zde neprosperující podnik zbankrotuje toto či až příští jaro.

August sám chce jen najít uhrančivou cizinku, spalován vnitřní intuicí, že bez ní nebude schopen vykonat již žádné rozhodnutí a navždy ztratí vše, co té noci v sobě našel.

Plameny jej uvězní v kruté pasti a oslepí záplavou agónie.

* * *

Mnoho následujícího času splývá v horečném snění. Neví, jestli to byly hodiny, dny či týdny, než byl konečně schopen poznat, kde je, a vzpomenout si, co se stalo a kdo je on sám.

Je v ošetřovně při chrámu Utamise, boha deště a života, a u jeho lůžka Doris nabírá na prsty hojivou mast. Bolest je stále přítomná a on si uvědomuje, že má spálenou a znetvořenou nejméně půlku obličeje, celou jednu ruku i bok a ještě další části těla.

„Doris,“ řekne slabým hlasem.

„To nic.“

Prsty s mastí jako by byly z rozpáleného kovu, jak její dotek zas přivolá agónii.

„Vytáhl tě jeden z těch lovců. Další dva se snad zabili navzájem před hospodou... nevím, prostě tam byla jejich těla... a Eugen... no, uhořel.“

„To je strašné,“ zamumlá August vysíleně a pak zas pohlédne na ni. „A co Lagneía? Ta žena?“

Doris neodpoví, jen nabere další mast.

„Doris,“ opakuje zas její jméno a slabou rukou jí zkusí chytit za paži. „Totiž, já... ublížil jsem ti?“

Odvrátí od něj pohled.

„Pro mě je důležité, že vím, že jsi to vnitřně nebyl ty.“

„Jak, že jsem to nebyl já? Nebo...“ zamyslí se. „Lagneía?“

Doris kývne hlavou a August si zoufale promne zdravou část obličeje.

„Ale, co je zač? A co s ní vůbec je? Uhořela?“

„Co s ní je, nevím,“ řekne Doris váhavě a pohlédne mu nesměle do tváře. „Ale myslím, že vím, co byla zač. A taky vím, že její příchod byla tak trochu moje vina.“

„Cože? Jak by mohla?“

August se pokusí s obtížemi na lůžku posadit a sleduje její bledá ústa, která po chvílce začnou vyprávět.

„Kde jen začít? Víš, že jsem byla kdysi vdaná? Ano, žila jsem s bohatým obchodníkem ve městě, na jedné z těch lepších tříd. Měli jsme se tam opravdu jako v pohádce. Jenže můj manžel obchodoval se starými věcmi, které přicházely z velkých dálek. S knihami, o nichž říkal, že jsou snad vázány do lidské kůže. Psanými v zapomenutých jazycích.“

August přestává myslet na bolest, jak hltá každé její slovo, lačný po odpovědích.

„Rád tyto věci zkoumal a jednou, když začínal mít nepřátele a říkalo se, že by mu mohli i ublížit, se rozhodl, že něco, co se z nich naučil, použije. Já jsem o tom nevěděla, až po nějaké době jsem zjistila, že šlo o zaklínadlo *Lagneia*, jímž může člověk z jiných vesmírů pozvat nižšího démona a spoutat jej magií. On chtěl, aby mu démon sloužil, ale musel nabídnout něco na oplátku. Musel dát živého tvora, dostatečně malého a slabého, aby se k němu mohla bytost přichytit a sát z něj životní sílu. Koupil pro tento účel černé kůzle, postavil je doprostřed svých obrazců a myslel, že si démon vezme jeho zvířeckou duši. O čem však můj muž nevěděl, protože jsem se mu to zdráhala říct, byla přítomnost ještě slabšího života v našem domě. Slabšího, ale s něčím pro démona tak lákavým: lidskou duší.“

Doris zadrhne na okamžik hlas v hrdle a August bezděky pohlédne směrem k jejímu lůnu.

„Vzal si naše nenarozené dítě. Potratila jsem v ložnici nedonošenou kreaturu, zkrocenou a znetvořenou mocí démona, zatímco manžel stál ve sklepě u zakázaných obrazců a přes celý dům se ozývalo mečení kůzlete, které přežilo.“

Zase se odmlčí. Brada se jí chvěje a August by tolik toužil říct něco k uchláhlení, ale nedostává se mu slov a na jakýkoliv dotek je příliš zesláblý.

„Neodpustila jsem to svému muži. I když o tom nevěděl. Jeho experiment zabil to, co jsem nosila pod srdcem a k čemu jsem upínala celou svou mysl. Příslib budoucnosti.“

Ponoří zas prsty do dózičky s mastí.

„Zabila jsem ho. Bodala jsem, dokud mi nezeslábla ruka. A utíkala jsem... pryč z města, pryč od lidí. Až mi dal Eugen tu práci v kuchyni a já mohla alespoň částečně zapomenout. Ale ten démon, podivným poutem se mnou spojený, mě nikdy nepřestal pronásledovat a hledat.“

„Démon,“ opakuje nevěřičně August. „To je šílené. Copak takové věci existují?“

„Jen, když je někdo vytrhne z jejich světa a přiváže k tomu našemu. Tento démon, jak jsem pochopila z manželových poznámek, se živí smutky v lidské duši. Proniká životními selháními a hluboko v myslí potlačenými tragédiemi. Postupně: od těch nejplytčích k nejhlubším. Odlupuje slupky z lidské mysli jak z cibule, až nezůstane nic, jen násilná touha udělat za životem tlustou čáru, vše změnit a tragédii jednou provždy ukončit. A tehdy člověk koná zlo, na němž si démon pochutnává jako na jehněčím.“

August zavře oči a vzpomene si na hlas, s nímž se bavil Eugen. Zjevila se snad Lagneía jako přízrak jeho mrtvé ženy, kvůli jejíž památce dál držel podnik nad vodou? Utěšovala ho, ale zároveň mu ukládala do hlavy, že jeho ztrátové podnikání na kraji lesa ho stejně jednou přivede na konec všech cest a že to vše má radši drasticky ukončit?

„Doris, měl jsem pocit, že tě s někým vidím... a slyším,“ řekne August, když oči zas otevře.

„Ano,“ utře dívka slzu v koutku oka. „Démon se mi zjevil v podobě dcery, kterou jsem nikdy neměla, ale kterou jsem mohla mít a o níž jsem vždy tak snila. Vzal si tvář, kterou mohla jednou nosit ta, jež byla zahubena přímo v mé děloze.“

Znovu zamrká a utře další slzy.

„Teprve nad ránem jsem poznala, že je to klam a uviděla pravou podobu démona.“

August se opět zachvěje hrůzou a pak promluví tichým hlasem.

„A už je mrtvý?“

„Nevím,“ pokrčí Doris rameny. „Ale bojím se, že ty plameny jej určitě nezničily. Možná je tu někde s námi, zrovna teď, jak zde mluvíme. Poslední dny jsem o tom přemýšlela a napadlo mě, jak by snad šel zahnat.“

„Jak?“ vydechne netrpělivě August a nakloní se blíž.

„Obráceným rituálem, ve kterém zničíme ten potrácený plod, s nímž má vazbu. Mělo by to zabrat, pokud jsem z manželových poznámek něco pochopila. Vlastně jsem takový rituál chtěla udělat už tehdy, než jsem z toho prokletého domu utekla, ale bála jsem se.“

„Kde je ten plod?“

„Za hřbitovní zdí, hned vedle městských hradeb Gildstadu. Auguste, půjdeš do toho se mnou? Protože já už nemůžu dál utíkat. Chci to skončit.“

„Půjdu,“ sykne August zdrceně a položí jí hlavu nespálenou stranou na rameno.

* * *

Trvá ještě řadu dní a probdělých nocí, než se cítí být dostatečně schopen, aby vstal, šel a snad i bojoval, bude-li to třeba. S vedle sebe Doris kráčí k bráně chrámu, za jejímiž křídly svítí slabé slunce a mírně kape z jarních dešťových oblaků.

Zastaví se, když jim cestu zastoupí žena v modré kutně řádových sester.

„Už se cítím lépe...“ začne August, když si náhle všimne těch tmavých očí a celkově známé tváře cizinky, které se nedá nic odmítnout, nyní odlícené, přesto však stejně uhrančivé a hrozivé.

Ve dvojici jako by se krve nedořezal. Neví, zda mají utíkat, bojovat či smlouvat.

„Já vám zde nic neudělám,“ řekne Lagneía zpod kukly. „Pustím vás ven a kam budete chtít. Jestli věříte, že vám to pomůže, tak klidně spalte to tělíčko.“

Její rty se krutě zasmějí.

„Ale myslete na jednu věc.“

Tmavé oči jako by se zas vpalovaly Doris i Augustovi hluboko do duše.

„Myslete na to, že jste mě ve svých životech vůbec nepotřebovali. To, co jste dělali, to šlo z vás. Z vašich trápení, z vašich pocitů křivdy. Myslíš, Auguste, že bylo nutné, abych ti říkala, že máš někoho zabít? Byl jsi labilní hromádka hormonů, s obrovským pocitem, že mu nejen mistři šermu, ale vlastně úplně všichni nějak ukřivdili. Dřív nebo později by sis stejně chtěl dokázat svou sílu. Svou vůli páchat násilí. A myslíš, že by ses nezkusil zmocnit Doris? A co bys asi dělal? Nikdy bys nesebral odvalu se s ní normálně seznámit. Cosi v tobě je příliš rozbité, abys toto uměl. Dříve či později bys ten tlak touhy nevydržel a stejně se jí zmocnil.“

„Ne,“ řekne bezmocně August a stiskne zuby, to už se však Lagneía zaměří na mladou ženu.

„Víš, proč jsem si, Doris, vybrala tvé dítě a ne to kůzle? Protože tys jej ve skutečnosti nechtěla.“

„To není pravda!“ vykřikne Doris, oči rudé vztekem.

„Přiznej si to. Proč jsi o něm vlastně nechtěla manželovi říct? Vědělas... cítilas, že nějak naruší vaše manželství, i když jsi netušila jak. Vědělas, že ty jej možná budeš milovat, ale on nikdy. Cítilas to v něm, že miluje jen peníze a že studium starých knih a pokusy s relikty dávných civilizací z něj částečně udělaly monstrum s černým srdcem. A z tebe možná taky. Tvé podvědomí vědělo, že jsem náhle v domě; vědělo to a volalo: ‚Neberte si duši zvířete! Pojd' sem!‘“

„To je lež!“ křikne znovu Doris, tváře plné slz.

„Pláč tě usvědčuje z opaku. Víš, proč jsi svého muže zabila? Protože sis uvědomila sama o sobě tuto pravdu, kterou ti zde říkám, že dítě miluješ a nenávidíš zároveň. Tuto myšlenku; tuto pravdu jsi prostě nemohla snést, a tak jsi bodala do něj, ale přitom vlastně chtěla ublížit sama sobě,“ řekne Lagneía a pohlédne zas na oba. „Běžte si, kam chcete. Ale myslete na to, co jste napáchali. Jakou krev máte oba na ruce... Tady v chrámu jste v bezpečí, ale venku čekají rychtář se svými lidmi na vysvětlení. Dáte jim ho? Řeknete jim pravdu? O vraždách, které jste udělali?“

„Udělali, ale omámeni kouzlem!“ zavrčí August, ale hned zmlkne, jako by se bál jejích očí.

„Opravdu? Bylo to kouzlo? Nebo jsem jen našla bolavé místo, stiskla jej a zbytek jsi byl prostě ty?“

Popálený muž mlčí.

„Dělejte tam venku, jak uznáte za vhodné. Můžete jít vykopat ten hrob a bojovat se mnou. Nebo se můžete přiznat a zažít trochu úlevy.“

Poslední zlověstný úsměv a Lagneía zmizí ve vratech, aby se vzápětí rozplynula ve slunečním svitu.

„Pojď,“ sykne bledá Doris a oba opustí chrámový chlad.

Jdou udusanou cestou dolů ke vsi, v níž August vyrůstal. Ztrápeně se chvílemi opírá o Doris, zatímco očima přehlíží dřevěné stěny a slaměné střechy domů i chatrčí, nad nimi pak blankytné nebe, opentlené duhou, a proužek zeleného kopce lemovaného lesy, v nichž někde leží smutné ruiny hospody, která jim byla útočištěm.

„Omlouvám se, Doris,“ řekne August smutně, když dojdou na rynek a on se neudrží při pohledu na svého otce, náhle tak starého, vráscitého a shrbeného starostmi, s rychtářskou čapkou na lysé hlavě a bulavou v chvějící se pravici.

Jako při zpovědi říká, kleče u otcových nohou, vše, co udělal, a Doris, kterou jako by náhle něco nesmírně tížilo, padá též na kolena a přidává se k němu ve smutném kánonu.

* * *

Mladou ženu odváží na zamřížovaném voze k jejímu vlastnímu soudu ve městě, z něž tak daleko kdysi utekla. August jí věnuje posledních pár pohledů a pak již nemyslí toliko na svůj život a na všechna zklamání, která v něm uchystal sobě i jiným.

Katův pacholek mu nasazuje oprátku a otec, starý rychtář, se otáčí, protože přeci jen nemá žaludek se dívat na to, co sám nařídil.

August dál pozoruje mizející duhu a přemýšlí o posledních slovech, jež mu řekla Lagneía. Snad měla pravdu. Všechny ty neúspěchy byly hluboko v něm a dříve či později by stejně hrůzným způsobem vyklíčily do činů. Možná za měsíc, možná za rok, možná za desítky let.

Když mu kat podkopová stoličku, je si už tou myšlenkou skoro jist.

Lagneía nebyla zlo, byla jen zrcadlem osudu.

Zlo bylo dávno v nich.